

Vedrana Rudan

DABOGDA TE MAJKA RODILA

Dramatizacija romana

Tatjana Mandić Rigonat

Lica:

Majka

Ćerka

Anđeo -Mala (*u svim je scenama*)

Rođena

Otac

Gospođa

Glavna (*u ružičastom,plavom, žutom, crvenom izdanju*)

Glaukom

Depresija

Želja

Hor starica ”*Felícita*”

i

Zeka

Scena 1

U prostoru su Anđeo, Ćerka I Majka.

Anđeo je trudničkoj haljinu s natpisom "ZA ĆERKE I NJIHOVE MAME". U rukama Anđela su zvečke ili trijangel ili....

Ćerka sedi na drvenoj škrinji. U krilu joj je kavez sa Zekom. Majka je u invalidskim kolicima. Majka kruži oko Anđela i Ćerke.

ANĐEO - Mama.... Kaži Mama.

ĆERKA -(*ćuti*)

ANĐEO - Mama.

ĆERKA -(*ćuti*)

ANĐEO - Mama. Mamica. Majčica. Mamičica.

ĆERKA - (*ćuti*)

ANĐEO - Madr, muter, matc, mer, madre....

ĆERKA - (*ćuti*)

ANĐEO - Kaži bar *ma* - to je u korenu i matc, i madr, madre
...

ĆERKA - (*ćuti*)

ANĐEO - (*peva*) Mama, mamica, majčica, matc....mama,
mama,mama, maminka, mamičica,

ĆERKA -(*place*)

ANĐEO - Kad kažem *mama*, na šta prvo pomisliš?

ĆERKA -(*plače*)

ANĐEO - Moja mama, moja majka... Mama mia...

ĆERKA - Govno, pipi, popo, sranje, izdaja, greh, gadura,
bezuba kurvetina, hiljadu petsto eura....dom
...telefon...izdaja.....bol.

MAJKA - Boli, boli boli! Kćeri moja, kćeri moja... Gde je
ona?

ĆERKA - Ja se nje bojim.

ANĐEO - To je samo osećaj krivice.

ĆERKA - Nisam želela da majku strpam u dom. Mama, ja te nikad neću strpati u dom! Obećala sam joj!

MAJKA - Hoćes, hoćes. Hoćes! Zato što me ne voliš. Dobro ja tebe znam. Ti si praktična. Kad onemoćam, kad ne budem sebi mogla da skuvam supu, strpaćes me u dom. Bolje me ubij! Ubij me! Ubij! Ubij me, kćeri moja!

ANĐEO - Dom je velika zgrada na brdu, okružena parkom. Lavanda, ruzmarin, lovor, šareno cveće. Pred glavnim ulazom parkiralište, skoro uvek puno, jer deca često dolaze da obiđu svoje nemoćne roditelje. Džipovi, audiji, mercedesi i neki skupi japanci. U zgradi se ne oseća smrad mokraće, posranih pelena, prljave stare kože, smrad trulih ljudskih bića koja glasno gnjile. Židovi su ružičasti. *FELICITA*. Pravi naziv za privatni dom. U njemu su svi nasmejani.

ĆERKA - *Felicita*. Mi koji plaćamo, već na ulazu vidimo da će naši starci otići presrećni u smrt. Saznala sam da su neki mojih godina.

ANĐEO - U ovom gradu postoji i ustanova u koju se trpaju ludaci, starci, maloletne lezbijke i maloletni pederi, čiji roditelji misle da će njihovu decu boravak među ludacima i starcima vratiti na pravi put. Tamo je smeštaj jeftin.

ĆERKA – Da, ali direktor me zna, pa mi je rekao: “To možda ne bi bio izbor za vašu mamu.” I ne bi. Na mesto u državnim domovima čeka se godinama. Ja za moju mamu želim samo najbolje. Moja mama mora dobiti najbolje. Samo najbolje je

najbolje i dovoljno dobro za moju mamu. Felicita košta hiljadu petsto evra. Platiću hiljadu petsto evra.

ANĐEO I ĆERKA- (*zajedno*) Nikad moja mama neće postati nešto što u sopstvenim govornima čeka Bog da ga uzme. Nikad!!!

ANĐEO - Nikad!!!!

Scena 2

Glavna u ružičastom. Anđeo gura Majku u kolicima. Kruže oko Glavne i Ćerke.

GLAVNA - U kakvom je stanju gospođa mama?

ĆERKA - U normalnom.

GLAVNA - Gospođa je samostalna, pokretna?

ĆERKA - Gospođa bi mogla biti pokretna, ali za sad odbija hodanje i hranjenje za stolom. Potrebna joj je profesionalna nega. Pažnja i danju i noću.

GLAVNA - Dakle, nije u terminalnoj fazi?

ĆERKA - Ne, daleko je ona od te faze, nadživeće ona i vas i mene.

GLAVNA - Koliko ima godina?

ĆERKA - Osamdeset.

GLAVNA - Mi nismo sirotište. *Felícita* je *paradise now*. Hotel sa pet zvezdica. Kod nas su starci srećni. Imaju kurs plesa, hor, od papira mogu da prave krasne životinje. Tako razvijaju motoriku. Imamo animatorku, frizerku, masere.

ĆERKA- U poslednje vreme majka je bila zla. Kukala je da je jezivo boli kičma. Odveli smo je u ambulantu za bol. Prepisali su joj morfijumske flastere. Lepili smo joj ih na leđa. Navukla se na morfijumske flastere. Pila je i *trodon*. Dobila je moždani udar. Odveli smo je u bolnicu, i tamo su, posle silnih pretraga, otkrili da nju u stvari ništa ne boli. Da ima fantomske bolove. Razumete? Umišljene bolove. Skinuli su je sa morfijuma i sad je potpuno čista. Ako bude plakala, trazila drogu...

GLAVNA - Dobili smo otpusnu listu iz bolnice. Ne brinite, mi znamo s njima. Svi su starci isti. Stalno traže nešto za smirenje. Lepićemo joj lažne flastere na leđa. Mi ovde starce ne omamljujemo. Nama su oni dragi budni. Mi ih volimo. Oni su kao deca. Ne brinite, smirićemo mi nju i bez lekova. Ovde živi i majka najbogatije Hrvatice. Juče je ovde bila najbogatija Hrvatica i rekla mi je: Kad ostarim, evo i mene ovde!

ĆERKA - Moja majka ne zna da ću je smestiti u dom. Misli da stiže u ustanovu za oporavak.

GLAVNA - Recite joj što pre. Starci nisu glupi. Bolje je da to čuje od vas nego od spremačice.

Posete su dozvoljene čitavog dana. Ako je posetite pri kraju dana, noć će joj biti kraća. Starci imaju na svojim noćnim ormarićima telefon sa direktnom linijom.

Scena 3

Starice plešu. Pleše i Čerka sa Zekom u kavezu. Ceo prostor je zaplesao.. Ispunjen je anđelima u raznim bojama. To je jedinstven prostor prodavnice anđela i staračkog doma. Dva kreveta. Dve natkasne... U jedan krevet će leći Gospođa na kraju plesa. Drugi je za Majku. U prostoru je i škrinja, puna tajni i uspomena. Kavez sa Zekom obično je na njoj. U prostoru su i stolice i sto i pult na kojem svetli natpis "Anđeli čuvari". Prostor nam poručuje: Ovde smrt ne zalazi.

Scena 4

ĆERKA - Hvala Anđelima. Da vas nema, nikad svoju zločestu mamu ne bih mogla da smestim u najbolji dom u državi, u Evropskoj uniji , u najbolji dom na planeti... hiljadu petsto evra... za mir. Aleluja! Aleluja!Aleluja!

ANĐEO - Šta je ljubav deteta prema majci?

ĆERKA -Ne Znam.

ANDJEO-Koliko dugo ona traje?

ĆERKA - Ne znam. Ne znam da li smo moja majka i ja zaista mama i dete, ili smo samo umorne žene koje bi obe morale imati pravo na mir?

Scena 5
(telefonska)

*Ćerka hrani Zeku.
Anđeo slaže u korpu spavačice, papuče...*

MAJKA - Zašto nisi bila ovde kad su me dovezli? (reži)

ĆERKA - Rekli su mi da dođem kad se smestiš, malo privikneš, doći ću kasnije, treba li ti nešto?

MAJKA - Kćeri moja, ja sam jedva živa, da si me dočekala, znala bi u kakvom sam stanju, stavili su mi pelenu... Napravila sam popo u pelenu...

ĆERKA - Mama, probaj malo da živneš, nisi više na intenzivnoj nezi. Možes sama u toalet. I moraš da vežbaš, svakog jutra, moraš da šetaš. Sestra je rekla: vaša mama mora da šeta i šeta.. Kad se potpuno oporaviš, doći ćeš kući...

MAJKA - Donesi mi ledeni čaj od breskve, maramice, salvete i dečju kremu. Mazaće mi telo svaki dan. Kad ćeš doći?

ĆERKA - Zeka je žalosna bez tebe, stalno grize rešetke kaveza, kupila sam joj svežu hranu, malo sam joj milovala leđa, baš se oseća kako joj nedostaješ, njuši zrak.

MAJKA - Kad ćeš doći?

ĆERKA - Odmori se. Doći ću sutra.

Anđeo Ćerki daje korpu.

Scena 6

(dom)

MAJKA - Mislila sam da me voze u zatvor, jer nisam platila te-ve pretplatu. Osudili su me na zatvor ili tri dana rada za opšte dobro, ja sam mislila da...

ĆERKA - Mama, divno je što si opet pri sebi.

GOSPOĐA - Isuse. Moja ćerka meni redovno plaća te-ve pretplatu. Zar je moguće da u ovoj zemlji sude starim ljudima zbog te-ve pretplate?

MAJKA - Nego šta!

ĆERKA - Da. Zaista je bila osuđena, i to pravosnažno, na trodnevni rad za opšte dobro. Neoprezno je otvorila vrata stana dvojici muškaraca, rekli su joj kako su rendgenom otkrili da ne plaća te-ve pretplatu, i kako je bolje da odmah prizna nego da je

uhapse. Pa je priznala i potpisala. Preklinjala nas je da se žalimo na presudu. Toliko se prepala da je i mene jedva puštala u stan...

GOSPOĐA - Isuse.

ĆERKA - Mama, baš lepo izgledaš.

MAJKA - Gospođa mi je rekla gde sam.

ĆERKA - Mama, tebi je sad neophodna profesionalna nega dvadeset četiri časa. Ovo je najbolji dom u zemlji.

GOSPOĐA - I najskuplji. Kao hotel sa pet zvezdica.

ĆERKA- Tako je!

GOSPOĐA- Oprostite, čime se vi bavite kad možete da priuštite majci ovaj raj?

ĆERKA -Trgujem anđelima. Imam prodavnicu anđela. Hvala anđelima. Samo u jednom danu prodala sam anđele za pet hiljada evra. Moja majka mrzi crkvu iz dna duše, a anđeli joj plaćaju dom.

GOSPOĐA - Gospode!

ĆERKA - Da njih nema, ja ne bih mogla da pružim majci najbolje...

MAJKA - Najbolje je kad kćer voli majku, najbolje je kad kćer hrani majku. Kad kćer pere majku. Zašto me ti ne paziš ?

ĆERKA - Zato što ja ne znam kako se peru odrasli ljudi.

MAJKA - Gadim ti se.

ĆERKA - Ne gadiš mi se, ali oprati čoveka može samo kvalifikovana osoba, kako te uhvatiti, držati, sapunjati, izbeći da ne tresneš...

MAJKA - Gadim ti se.

ĆERKA - Ne. Ne gadiš mi se.

MAJKA - Najbolje je kad kćer sluša šta joj majka govori. Sve me boli, kćeri moja. Donesi mi *trodon*.

ĆERKA- Doktor ti je zabranio *trodon*. Ti si zdrava žena.

MAJKA - Ne budi bezosećajna. Boli me. Sve me boli.

ĆERKA - Popij čaj od breskve...evo...

MAJKA - Ne razumeš, moj bol je nepodnošljiv, donesi mi kapi, doktor ne mora da zna.

ĆERKA - Gotovo je sa kapima!

MAJKA - Ne budi škrta. U zatvoru bi mi dali *trodon*.

Scena 7

ĆERKA - Daću joj *trodon*. Ubiću majku. Da li je zločin ubiti majku kojoj se ne živi? Da li joj se uopšte ne živi, ili joj se bez *trodona* ne živi? Kakav život čeka moju majku ako je uskoro ne ubijem?

Anđeo je sluša. I jednom anđelu kači krila od čipke I perja.

Scena 8

U prodavnicu anđela ulazi uplakana žena. Vuče kolica za pijacu.

ĆERKA - Anđeli donose sreću, anđeli čuvaju kuću, svako od nas ima anđela čuvara. Odaberite vašeg....Zašto plaćete? Nadam se da nemate virus ?

GLAUKOM - Nemam virus, imam glaukom.

ĆERKA - Drago mi je da nemate virus.Morate da pijete puno čaja i čuvate se, a za ovo vreme virusa mi vam nudimo...

GLAUKOM - Muž mi je rekao da previše izlazim, da sam stalno na ulici, da mi kurac iz očiju viri, imam troje unučadi, idem na pijacu po povrće, nisam to zaslužila...
(*Voda joj se iz nosa cedi u papirnu maramicu.*)

ĆERKA - Naravno da niste.Strašno, ako vam treba zaštita, mi ovde imamo širok izbor.(*Pokazuje joj zlatnog anđela*)
On štiti od muževa.

Anđeo Ćerki dodaje denver-plavog anđela.

A ovaj od lošeg raspoloženja.

GLAUKOM - Morate priznati da je totalno neprimereno tako nešto reći ženi koja ima velikih problema i sa kičmom i sa očima. 'Kurac ti iz očiju viri.' Bila sam kod oftalmologa... Prvo je mislio da imam glaukom, zato su mi oči crvene, doduše, u levom oku povišen mi je očni pritisak, ali neznatno, pa mu se učinilo da je alergija, dao mi je neke kapi koje su mi strašno digle pritisak, pa sam odustala od terapije, stalno nosim naočare s foto-senzibilnim staklima, skinula sam ih kad sam ušla ovamo, onaj prvi oftalmolog mislio je da imam glaukom, onda sam otišla kod privatnog, on mi je rekao da zaista imam glaukom, zato stavljam kapi i pod stalnom sam kontrolom, tamo na oftalmologiji vam ukapaju tečnost za širenje zenica, pa vam kažu pričekajte dvadeset minuta. Gde da čekam? Na odelenju postoje samo dve stolice, izađete pred bolnicu pa tamo čekate dvadeset minuta, zimi bauljate po bolnici, mnogi vas ljudi sreću, svi su bolesni, mnogi vas pozdravljaju, ovo je mali grad, ne znaju da su vam zenice proširene i da ste slepi kao šišmiš, pa se uvrede kad im ne uzvratite pozdrav. Kad su mi poslednji put širili zenice jedva sam na hodniku prepoznala rođenu sestru, ali ona mene nije, jer su i njoj širili zenice, ovo s očima to je genetika, i moj otac je...

Gospođa pokušava da dođe do daha.

ĆERKA - Da li vam je i mama imala problema s očima?

GLAUKOM - U oči kapljem suze, jer ljudi s godinama gube svoje suze, zato starci ne plaču na pogrebima ni kad im dete stavljaju u grob. Neki tvrde da starci ne plaču jer godine ubijaju emocije, postaješ sve sebičniji i uplašeniji. Plačeš samo nad samim sobom, baš te briga za bližnje. Ne slažem se. Nisu starci zli. Kad bi starci imali dobru decu koja bi im kupovala veštačke suze, bočica košta pet evra, starci bi bili osećajni, fizički bi pokazali da pate, pa bi ih i deca više volela. Htela sam samo da vam kažem kako nije prijatno imati probleme s očima, a onda ti muž kaže da ti kurac iz očiju viri. Ja mu nisam rekla, bojim se da me ne tresne, a mogla sam da ga pitam kako bi se kurac osećao okupan veštačkim suzama, mastan od hloramfenikola i moker od kortikosteroida. Baš njega briga....Rekao mi je da sam kurva. Imam skoro pedeset godina, svaki dan autobusom idem na pijacu, i niko me ne gleda. Mene ne gledaju ni prodavci blitve i krompira.

ĆERKA- Gospođo, smirite se. On će vam pomoći - anđeo mladosti. Sto evra danas i nije neki novac.

GLAUKOM- A koliko je onaj?

ĆERKA-200 evra.

GLAUKOM- A ovaj.

ĆERKA- 50 evra.

Andjeo na dlanu drži minijaturnog andjela.

.

GLAUKOM-A koliko je ovaj malecki?

ĆERKA- 20 evra

GLAUKOM- Njega mi dajte.

Gospođa izlazi iz prodavnice mnogo smirenija.

ANĐEO- Ne možemo siromašne ostaviti bez anđela čuvara.
Njima su oni, danas, najpotrebniji.

Scena 9

(telefon)

MAJKA - Danas sam napravila *popo* u ve-ceu.

ĆERKA - Bravo!

MAJKA - Vidiš da se trudim. I šetala sam s terapeutom, šetala, šetala.

ĆERKA - Mama, ali danas je nedelja, terapeuti nedeljom ne rade.

MAJKA - A ja sam mislila da je danas ponedeljak. Kad ćeš doći?

ĆERKA - Doći ću večeras.

MAJKA - Imaš auto?

ĆERKA - Imam.

MAJKA - Ne ulazi u auto, čuješ li! Ti ne znaš da voziš! Nikad ti to nije išlo. Neću da te nosim na duši.

ĆERKA - Dobro, doći ću taksijem.

MAJKA - Uzmi za taksi od moje penzije, meni ionako ništa ne treba. Boli, boli, boli, ćeri moja, kako boli.

ANĐEO - Boli, kako boli?

MAJKA-Boli, boli.Boli!

Anđeo pruža Ćerki korpu sa stvarima za Majku. Voće, termos...

Scena 10
(dom)

Majka leži pokrivena ružičastim prekrivačem.

GOSPOĐA - Celu je noć spavala kao leš. Preko dana je stalno zivkala sestre i tražila tablete protiv bolova, pa su joj isključili zvonce. Ja to ne razumem. Vidite mene. Vidite ove dve noge, pipnite ovde. Ali ja se trudim.Vezbam, igram. Pevam. Ovo su moji. (*Pokazuje fotografije.*) Došli bi oni, ali ne stižu, mnogo rade. Muz mi je umro, ja sam rekla vašoj mami: Vi ste srećna žena, vama dolaze...

MAJKA - Šta gospođa govori, opet priča kako me ništa ne boli?

ĆERKA - Probudila si se.

MAJKA - Nisam ni spavala, samo su mi oči bile zatvorene.

ĆERKA - Jesi li danas vežbala?

GOSPOĐA- Nije vežbala.

ĆERKA- Mama, moraš mnogo da hodaš, svaki dan moraš da odeš do restorana, morala bi sama da jedeš i otarasiš se pelena...

MAJKA - Jedna gospođa me fotografisala.

ĆERKA - Koja gospođa?

MAJKA - Jedna koja ovde radi. Rekla je da sam lepa starica. I dobra starica.

ĆERKA - Ti jesi lepa, ali bila bi još lepša da staviš naočare, da dozvoliš frizerki da ti ukovrdža kosu...

.
MAJKA -Svaka kost u telu me boli, isključili su mi zvono.

ĆERKA - To je zato što nisi strpljiva.

MAJKA - Da li si mi donijela čaj od breskve?

ĆERKA -Zaboravila sam, doneću ti sutra.

MAJKA - Popravi mi pokrivač, pokrij mi stopala.

ĆERKA - Idem, popij kafu dok je vruća.

MAJKA - Nemam slamku.

ĆERKA - Evo pozajmiće ti gospođa.

MAJKA - Hoću zelenu!

Scena 11

*U prodavnicu anđela ulazi žena s cigaretom u ustima:
Armanijev sako.....*

ĆERKA – Anđeli donose sreću, čuvaju kuću, svako od nasi ma anđela čuvara...Imate divnu frizuru. (*Nudi joj pepeljaru.*)

ŽELJA - Hvala. Imate li anđela koji može da ubije svaku seksualnu želju u mom mužu, u braku smo petnaest godina?

ĆERKA - Izvolite. Za sreću u braku, šesto evra.

ŽELJA - A ovaj ovde? Zašto nema boje? Izgleda kao debeli Pinokio bez nosa.

ĆERKA - To je naš najstariji anđeo. Iz naše prve faze, taj nije na prodaju.

ŽELJA - Šteta, njega bih trebalo da kupim, osećam se kao debeli Pinokio.

ĆERKA - Vi niste debeli.

ŽELJA - Metar šezdeset sedam i pedeset osam kila, mislite da nisam debela?

ĆERKA - Ni blizu, žene u trideset i nekoj moraju imati dva kilograma viška, izgledate sjajno.

ŽELJA - Zašto mi smanjujete godine, nemam problem sa svojim godinama, nego s mužem. Gde je anđeo koji će u njemu ubiti svaku strast? (*Pripaljuje drugu cigaretu.*)

ĆERKA - Draga moja, neke žene zlatom plaćaju anđele da u oženjenim muškarcima probude bilo kakvu strast. Posle toliko godina braka muž vas još uvek voli I želi. Trebalo bi da budete srećni zbog toga.

(*Gospođa gasi cigaretu. Pripaljuje treću cigaretu.*)

ĆERKA - Ovde je sve zapaljivo, ne smete ovde da pušite.

ŽELJA - Ove nedelje smo se kresnuli tri puta. Mislite da je to normalno? Rekao mi je da ima pravo na životnu radost. Njemu je životna radost da širi moje noge, šta god ja mislila o tome. Gde su moja ljudska prava? Ko sam ja? Jesam li ja nešto poput ovog vašeg ružnog anđela? (*Uzima anđela.*)

Šta sam ja, komad drveta koji mora da širi noge kad gospodar zaželi?

Gde su moja ljudska prava? Zašto se ne bih jebala jednom godišnje, ako mi to odgovara? Gde je moje pravo da urlam po ulici, momci, ne zanimajte me više! Aleluja, aleluja!!!! Zašto

mi udate žene moramo do smrti da se jebemo s našim muževima?!

ĆERKA - Ako vam je s mužem suviše naporno, možete da se razvedete.

ŽELJA - Zašto? Ja volim svog muža, on je krasan čovek. Uspešan, čist, rublje menja svaki dan. Hranimo se po restoranima, ja ga volim. Ali šta me još ubija, svake večeri mi čita u krevetu, da nije njega nikad ne bih čula za Krležu.

ĆERKA - Volite Krležu?

ŽELJA - Ne.

ĆERKA - Pa zašto vam onda u krevetu čita Krležu?

ŽELJA - O tome vam govorim! Radi šta god hoće, jebe me kad mu padne na pamet i čita Krležu na sav glas. A ja sam od Krleže zapamtila samo da je neki njegov junak u nekoj drami, eseju ili pesmi rekao: 'Ruke treba prati prijee jela i nakon svakog ispražnjenja tijela.'

ĆERKA - Moj muž gleda hokej, rusku profesionalnu ligu.

ŽELJA - Ne volim sport, ali ne volim ni Krležu, ni seks ne volim. Ne volim. Ne volim! Ne volim! Ne volim ni Ambroza Birsa ni njegov đavolji rečnik. 'Daj zakopaj sekiricu crvenokošče ljudi, mir ti je blagodet', Belac ga kudi. Divljak se složi, pa zakopa tomahavk pravi, uz obrede važne u Belčevoj glavi.'

ĆERKA -Imate dobro pamćenje. Ja ni za sto godina ne bih mogla da napamet naučim tu pesmicu. Zna li ko su Aleks Ovečkin, Džerom Iginla, Marian Gaborik, blizanci Henrik i Daniel Sedin, Ilja Brjazgalov, Jaromir Jagr, Vjačeslav Kozlov i Aleksander Radulovič?

ŽELJA - Naslućujem da bi to mogli da budu oni hokejaši.

ĆERKA-Da.

ŽELJA - Oskar Vajld je rekao: 'Istorija žene je istorija najgore vrste tiranije: tiranije slabih nad jakim. I to je jedina tiranija koja bi mogla da potraje.

ĆERKA - Jeste li čuli za snuker?

ŽELJA- Nije mi to čitao.

ĆERKA- To je vrsta bilijara.Moj muž navija za Ronija O'Salivena zvanog Raketa. Dobri su i Đunhuej Ding, Džon Higin, Džad Tramp i Mark Alen.

ŽELJA - A Predrag Lucić je rekao: 'Ja tvoj da budem kmet/ Slobodu si mi dala/ Kaj morem ti neg reč Od vsega srca fala.'

ĆERKA - A gde je vaša mama?

ŽELJA - Moja mama, kakve veze ima moja mama s ovom pričom, kako vam je moja mama pala na pamet? Moja mama?

Umrla je. Njena je teza da moram sa svim muškarcima da budem ljubazna, inače će me oni ostaviti, pa ću umreti od tuge. Nikad me niko nije ostavio, mama! Sve svoje muškarce ja sam ostavila. Ali, dok su bili sa mnom, bila sam ljubazna prema njima. I to me ždere. Zašto mi ne možemo otvoreno da razgovaramo s njima? Kao muškarac sa muškarcem. Umorna sam od glume, dosta mi je svega. Znae, na neki ste mi način pomogli.

Anđeo bira anđela I daje ga Ćerki.

ĆERKA - Sedamsto evra.

ŽELJA -Večeras kad dođem kući, reći ću mu, neću vrištati, reći ću mu normalnim glasom: ‘Mili, ne boli me glava. Mili, nije to od atenolola koji ubija svaku seksualnu želju, a kod muškaraca izaziva rak prostate.’ Pijem ga deset godina, srećom, meni od njega ne opada kosa. Mili, nije mi skočio pritisak.Mili, jednostavno mi se s tobom ne jebe. Ne shvati to lično, volim te, luda sam za tobom, ali mi se ne jebe s tobom, pička ti materina!

Želja trese anđela i baca na pod.

ĆERKA- Smirite se, gospođo!

ŽELJA - Ostavite to. Kupujem.

ĆERKA - Keš ili kartica?

ŽELJA- Keš...

Želja ga ubaci u torbu, plati i ode.

Scena 12

Ćerka stavlja komad papirne maramice u usta. Telefonira i broji evre.

ĆERKA - Mama? (*Mrmlja.*)

MAJKA - Ko je?

ĆERKA - Ja sam.

MAJKA - Ko je?

ĆERKA - Ja sam.

MAJKA - Šta ti je, zašto tako govoriš?

ĆERKA - Operisala sam zube, rasekli su mi vilicu, doći ću predveče...

MAJKA - Da li boli?

ĆERKA - Boli.

MAJKA - A mene strašno ,strašno, strasno boli, oka nisam sklopila. Čuvaj se kćeri moja.

Glas joj je tih, nemoćan i zabrinut.

ĆERKA - Dobro, vidimo se sutra.

Scena 13

(Dom)

*Starice gledaju neku emisiju o američkim predsednicima.
Obama drži govor.)*

ĆERKA - Pogledaj, mama, šta sam ti donela. Kupila sam ti brdo odeće! Možeš svaki dan da se presvlačiš kao curica, ako hoćeš i pet puta. Potkošulje, pidžame, čarapice u svim bojama i dva lagana kućna ogrtača, žuti i crveni.

MAJKA - Ne rugaj mi se.

ĆERKA - Popij kafu. Ohladiće se.

MAJKA - Popiću kafu kad odeš. Verujem samo njemu.
(Pokaže na Obamu.)

ĆERKA - Vidiš bez naočara?

MAJKA - Njega vidim.

ĆERKA - On je bivši. Obama je samo čokoladni lutak na vrpici belog kapitala.

MAJKA - Rugaš se i njemu. On ima Nobela.

ĆERKA - Vidi, mama, maše ti Obama.

MAJKA - I ja ću njemu. Crnci znaju šta je patnja. Da je on šef ovog 'rehabilitacionog centra' on bi mi dao tramal. Da je tvoj otac živ i on bi se rugao Obami.

ĆERKA - Tebi je bolje, mama, tebi je mnogo, mnogo bolje, ti si ona stara mama. Kad doživiš stotu, pisaćemo Obami da ti pošalje čestitku.

MAJKA - Neka mi pošalje *trodon*. Ista si otac. Ista si on.

Scena 14

ĆERKA - Hoću mrtvu mamu, hoću mrtvu mamu! Hoću te mrtvu, mrtvu, mrtvu! Mrtvu uz mrtvog oca!

Pojavljuje se Otac, a tokom scene i Rođena, obučena kao devojčica.

ĆERKA - Kad sam imala petnaest, svim svojim srcem želela sam da stojim na očevom grobu i plačem od sreće. Tada mi se činilo: ako nešto snažno želiš desiće se. Ja sam snažno i presnažno želela da mi oca ubije grom, da ga proguta morski

pas, da noću, dok lovi ribu, padne s barke u mrklo more, da mu noću plastični zubi zapnu u grlu, da ga prekolje kuja Nika. Samo mrtav otac je dobar otac! Samo mrtva majka je dobra majka! Želim vas oboje u grobu! Mrtve! Dobre!

ANĐEO - Trauma? Koliko traje trauma?

ĆERKA- Ne znam!

ANĐEO- Nelagoda? Žalost? Bes?

ĆERKA-Ne znam!

ANĐEO-Osećaj bespomoćnosti? Tuga? Samosažaljenje?

ĆERKA – Ne znam! Da sam proučavala literaturu, znala bih. Imala sam dvanaest kada mi je otac svoju veliku šapu stavio među moje tanke noge. Koliko je minuta, sati, otac držao šapu na međunožju? Ne znam. Nije me silovao, samo je tamo držao svoju šapu, tako čvrsto da nisam mogla da mrdnem.

ANĐEO - Jesi li to ispričala mami?

ĆERKA - Ne.

ANĐEO - Zašto nisi ?

ĆERKA - Da sam joj rekla, ne bi me čula...

ANĐEO - Zašto misliš da te ne bi čula?

ĆERKA - Uvek se pravila da ništa niti vidi niti čuje.

ANĐEO - Kad ljudi odrastu?

ĆERKA - Kad bi morali da odrastu?

Idu mi na živce moji vršnjaci koji stalno prizivaju roditelje i leševe optužuju za sve loše što im se u životu desilo. Davno sam rekla, sama ću uzeti život u svoje ruke, pijani majmun i pijana mater nikada mi neće biti alibi za neuspeh. Stari leži među ruzmarinom i lavandom. Ovce mu bleje pokraj groba. Ruke su mu tanke kosti. Nikad me više neće uhvatiti ni za vrat ni za kosu, neće se trljati o mene niti mi stavljati ruku u krilo!!

Otacje iza njenih leđa. Njegove šape su na njenim grudima, stomaku, ispod haljine....svuda .

Scena 15

OTAC - Ni zadrhtala nisi. Tebi svako može prići s leđa i biti dobrodošao. Zašto se nisi odbranila?

ĆERKA - Od koga, od oca?

Rodjena im prilazi.

OTAC - Kako si znala da sam tvoj otac?

ĆERKA - Ti si jedini muškarac koji se trljao o mene.

I po mirisu sam znala ko je. Po smradu belog vina i češnjaka. Moj otac. Bedni baštovan, siroti ribar, najamni radnik, ljudsko smeće. Neobrazovani sirotan rođen u Primorju, mestu na kugli zemaljskoj gde su sve žene kurve osim nekih časnih sestara. A baš su se njemu rodile dve kćeri. Nikad sestru nisam pitala šta je njoj radio. Jednom joj je rekao. . .

OTAC - Predebela si.

ĆERKA - Sestra je u dvanaestoj godini prestala da jede, čitav je život imala težinu devojčice. Metar sedamdeset, četrdeset četiri kilograma. Umesto hrane, gutala je cigarete.

ROĐENA - Želela sam da ga ugrizem za vrat. Želela sam da mu iskopam jedno oko. Želela sam da uđem u njegovu sobu sa kuhinjskim nožem u ruci. A onda sam se udala.

Otac čvrsto drži Rođenu za ruku i odvodi je u mrak.

ANĐEO - Može li se pobeći od oca? Može li se pobeći od mrtvog oca? Kad je mrtav otac mrtav?

Scena 16
(telefon)

MAJKA - Ja sam se danas nasmejala. Kod mene je bio psihijatar i pitao me koji je danas dan. Rekla sam petak. Začudio se. Oni misle da sam luda. Kako moja Zeka?

ĆERKA - Mama, drago mi je da si dobre volje. Niko ne misli da si luda, Zeka je jako vesela.

MAJKA - Da li je češkaš među ušima?

ĆERKA - Svaki dan.

MAJKA - Da li joj kupuješ peršun?

ĆERKA - Svaki dan.

MAJKA - Koliko me često lažeš?

ĆERKA - Svaki dan.

MAJKA - (*Nasmeje se.*)

Scena 17

U prodavnicu anđea ulazi žena raščupana, uznemirena, unezverena.

ĆERKA - Naša je ponuda fenomenalna. Za rođenje, za venčanje, beli, ružičasti ili roze, za udovice crni, za...

DEPRESIJA - Moj muž i ja mnogo smo se voleli, imamo dve ćerke, a onda mi je rekao, to je bilo prošle godine, ja sam mu

pripremila francusku salatu, ne, nisam kupila smrznuto povrće, svojim sam rukama seckala šargarepu. Rekao mi je, još mu je majonez bio oko usta, to zaista mrzim, kad govori punim ustima i kad ne briše majonez, jebeni majonez, kao da je teško usta obrisati salvetom? Rekao je: ‘Ovo nema smisla, ja...’ Prekinula sam ga. ‘Pre nego što mi kažeš šta nema smisla, molim te kao boga, obriši taj jebeni majonez i ta jebena usta i progutaj tu jebenu francusku pre nego što mi kažeš šta nema smisla. Da li je tako teško prvo progutati, pa onda govoriti? Čudim se tvojoj majci, žena nikad nije radila, pa ipak te nije naučila, ne govori se punim ustima.’ On je rekao: ‘Ovo nema smisla, ja...’ ‘Slušaj’, rekla sam, ‘ja te molim, molim te, samo te molim, učini to za mene, obriši ta usta, povraćiću. Obrisao je usta i onda mi je rekao: ‘Ovo nema smisla, odlazim.’ ‘Odlaziš, kuda ti odlaziš, kuda?’ Rekao mi je: ‘Nije bitno kuda, odlazim, mislim da ovo više nema smisla... u usta je stavio kašiku punu francuske, onu veliku kašiku kojom se meša salata, zagrabio je francusku direktno iz činije, iako zna da me to ubija, gledao me pravo u oči. I ja sam gledala njega. A onda je iz ormara izvadio plastičnu kutiju, onom kašikom zagrabio salatu, stavio je u kutiju, poklopio i izašao iz stana.

Majka I Gospđa spavaju. Anđeo miluje Majku, češlja je. Maže joj ruke kremom. I na lice usnule Gospođe stavlja kremu. Anđeo ostavlja nežne tragove svog prisustva u domu.

ĆERKA - A gde je tada bila vaša mama?

DEPRESIJA - Moja mama? Moja mama o tome još ništa ne zna, ona obožava mog muža, ne znam kako ću joj to reći. Moja

mama je jako osetljiva, ne smem da je opterećujem svojim problemima. Ima masnoće u krvi.

ĆERKA - Ipak joj recite, biće vam lakše.

DEPRESIJA - Neću, ostaviću svoju mamu na miru, bojim se da ne dobije moždani udar, mom je mužu uvek naručivala italijanski sir, ali ne *Ređano* nego *Padano*, ili obrnuto, moj muž je znao koji sir moja mama jede, ja nikako da zapamtim. Celu noć nisam spavala. Ujutro sam se istuširala, neki se ljudi tuširaju ujutro, neki uveče, ja se tuširam ujutro, uvijek ujutro.

ĆERKA - Neki se ljudi uopšte ne tuširaju.

DEPRESIJA - Sela sam u auto i krenula prema Trstu. Ta livada se nalazi odmah pored granice, pored bivše granice, do livade vodi makadamski put, jedno tri kilometra, odvezla sam se do onog patuljka. Patuljak je još tamo.

ĆERKA - Želite li čaj ili kafu, jako ste uznemireni...

DEPRESIJA - Ne. Taj patuljak, to vam je duga priča, ja ću vam je ipak ispričati, sve smo mi žene sestre, vi ćete me razumeti, bolje da sve istresem nekom nepoznatom nego prijateljici, Katarina se zove, žena je ženi muškarac, nju bi radovala moja nesreća. Odvezla sam se do onog patuljka. On gleda mene, ja gledam njega. Plakala sam. Pre dvadeset godina bili smo u trgovačkom centru blizu Palmanove, tamo se prodaje sve za vrt, i ja sam ugledala tog patuljka, stvarno je imao nešto u izrazu lica. Nije delovao ni tupo ni veselo, obično tako deluju patuljci, tupo i veselo, svi se keze i svi imaju crvenu kapicu na glavi,

ovaj ne. Gleda on mene, gledam ja njega, mužu sam rekla, to je to. Kupio mi je tog patuljka, ja čak nisam dozvolila da ga stavi u prtljažnik, toliko je to stvorenje imalo nešto ljudsko, sedeo je na zadnjem sedištu, baš me obradovalo što mi je muž kupio patuljka, iako sam znala što on misli o našoj Snežani koja još stoji u vrtu ispred kuće. I stajaće tamo. Boriću se za svoj deo kuće do poslednjeg daha! Uzeću advokata! (*Gospođa urla.*)

ĆERKA - Smirite se, hoćete li nešto za smirenje...

DEPRESIJA - (*Ubacuje u usta dve tablete.*)

Muž je skrenuo prema onoj livadi, ja sam odmah shvatila šta hoće, ali, ja, znate, ne verujem filmovima u kojima se on i ona skidaju u hodniku, u žurbi, napaljeni se penju do stana, pa sa sebe pobacaju odeću, pa se krenu tucati, verujete li vi takvim filmovima?

(*Gospođa se nervozno smeje.*)

Ja vam ne volim seks ako se pre toga dobro ne operem. Svukli smo se, ja sam ipak rekla: samo malo, pa sam iz jedne kese izvukla *Bi-Facil, non oily instant cleanser sensitive eyes*, za skidanje šminke s očiju, to je *Lankom*, najbolje sredstvo za skidanje šminke s očiju, tamnoplava tečnost, pa sam se malo dolje plaknula, malo, koliko je to bilo moguće u tim uslovima. A baš i nisam htela da potrošim previše tečnosti, mala bočica, skoro pedeset evra. Moj muž je kasnije rekao: 'Ti nisi normalna.' Pokušao je da iz usta ispljune onaj *Lankom*, ja sam iz auta izvukla flašu *koka-kole*. 'Zašto se nisi u *koka-koli* oprala, ti si luda.' Nikad nisam volela da mi govori da sam luda, ali tamo je bio taj patuljak, pa sam prešla preko toga. Onda je rekao: 'Ja te volim, ja te zaista volim, ti si moja mišica, ajde da obeležimo teren, ajde da ovde gde smo vodili ljubav

ostavimo patuljka, neka zauvek bude spomenik naše ljubavi.’
Ja sam rekla: Nema šanse, Snežana ga čeka, to je prvi... Muž je
izvukao patuljka i stavio ga pod veliko drvo. Ja sam mu
mahнула iz auta. I sad, kad sam otišla tamo da vidim da li on
još uvek stoji pod onim drvetom...

ĆERKA - (*Pružа joj maramicu.*)

DEPRESIJA - Hvala, gospođo. On je stajao tamo, gleda on
mene, gledam ja njega, plakala sam... Gledam ja njega, gleda
on mene, ja sam morala, nisam mogla da izdržim, spustila sam
gaćice i popišala se pred patuljkom, popišala sam se na našu
ljubav, ja...
(*Žena je van sebe.*)

ĆERKA - Zašto ne biste sve ovo ispričali svojoj mami, ipak ste
vi njeno dete, svaka majka...

DEPRESIJA - Pre bih crkla nego nju uvlačila u ovo, moja
mama je u domu, to bi je strašno pogodilo.

ĆERKA - U kom je domu vaša mama?

DEPRESIJA - Tu u blizini, u privatnom. Najskupljem! Pokušali
smo da nađemo mesto u državnom domu, preko nekih popova,
oni su tražili da se mama odrekne svoje kuće u korist crkve.
‘Čujte’, rekla sam popu, ‘kuća ima dvesta kvadrata, a moja
mama osamdeset osam godina, gde je tu logika?’ Ali to nije
sve.

ĆERKA - Kako to mislite?

DEPRESIJA - Vratio mi se, pre šest meseci, ukazao se na kućnim vratima i rekao: 'Šta je bilo - bilo je, za mene postojiš samo ti.'

ĆERKA - To je lepo, zašto plaćete, to je baš divno.

DEPRESIJA - Jutros sam srela Katarinu, moju najbolju prijateljica. 'Malopre sam ti videla Joška kako u parku čeka da se pas iza grma posere. Nisam znala da imate psa, ništa mi nisi rekla.'

ĆERKA - Zašto vas je to tako pogodilo?

DEPRESIJA - Mi nemamo psa! Ta njegova ima psa! Opet su zajedno!

Anđeo bira anđela za Depresiju.

Ćerka- Strašno.Ovo je Vaš anđeo, 400 evra. On će vam pomoći.

Scena 18
(telefonska)

ĆERKA - Šta se desilo? Mama mi se ne javlja!

GLAVNA - Previše brinete. Danas je kupanje, možda se umorila pa spava.

ĆERKA - Preplašila sam se, bojim se da joj se nešto ne dogodi.

GLAVNA - Šta?

ĆERKA - Da ne umre.

GLAVNA - Vaša mama je zdrava žena, malo depresivna ali zdrava, lekar joj je prepisao *Prozak*, trebaće mu malo vremena, *Prozak* ne deluje odmah, a onda će vaša mama postati ono što je bila, vesela žena puna života.

ĆERKA- Hvala.

ĆERKA - Meni niko ne daje prozak da bi me razveselio.

ANĐEO- I noću I danju misliš na nju.

ĆERKA- Majka mi je i doručak, ručak i večera.

Scena 19
(*dom*)

MAJKA - Boli me, boli!!

GLAVNA - Ajmo, nona, ne biti razmažena, izdržite još malo, morate biti dobri, jer ćete inače dobiti rane, a šta ćemo onda s vama...

MAJKA - Zašto ne mogu da umrem?

ĆERKA - Zato što si ti potpuno zdrava. Tvoji su bolovi fantomski.

MAJKA - Ti mi ne veruješ.

GLAVNA - Ajmo, ajmo, nona, ne vikati na kćer, da su sve kćeri kao vaša, ne bi bilo nesrećnih mama.

MAJKA - Kad me boli.

GLAVNA - Sve nas boli, i kćer vam boli, je l' tako, gospođo...

ĆERKA - Tako je.

GLAVNA - Nona, ajmo, ne biti žalosna, nema smrti preko reda.

ĆERKA - Tako je, nema smrti preko reda.

ĆERKA - Kad ćeš da skineš pelene?

GLAVNA - Kćer je sad zločesta, samo vi kakajte u pelene do mile volje. Nona, hoćemo li sad malo papati, ili kad gosti odu?

Majka ječi. Glavna joj stavlja portiklu oko vrata i hrani je velikom kašikom. Majka guta, guta.

GLAVNA - Zamislite ovaj prostor za starce, kao prostor u kojem su bebe, pokakane bebe, i sve će izgledati drugačije. Čudno je kako ljudima govno staraca smrdi, a bebinoj kakici, kad se ukaže na pelenama, tapšu, naravno ako nije proliv. U čemu je razlika? Svi kakamo i svi piškimo i svi smrdimo.

GLAVNA - Bravo! Bravo, nona, vidite da možete kad hoćete.

MAJKA - Uskoro ću umreti.

ĆERKA - Za ime boga, prestani s tim umiranjem!

MAJKA - Znaš šta sam noćas sanjala?

ĆERKA - Ne znam.

MAJKA - Da sam u svojoj sobi, pokrivena svojim ćebetom, da mi je na noćnom ormariću lončić crne kafe, da mi je na krevet skočila Zeka, a onda sam se probudila.

ĆERKA - Lep san.

Scena 20

(muzika, san)

Anđeo pokriva Majku ćebetom. Anđeo Majci donosi lončić s kafom. Anđeo I Ćerki daje šoljicu kafe. Anđeo uzima Zeku iz kaveza I nosi je da ja Majka pomiluje. Ćerka I Maka piju kafu koju nikad u životu zajedno nisu popile.

ĆERKA - Zaboravila sam njen miris.

ANĐEO-Da joj menjaš pelene i pereš je, znala bi kako sad miriše tvoja majka.

ĆERKA- Kako je mirisala moja mama kad sam ja imala tatu? Slatkasti smrad? Kiselkast smrad? Gadan smrad? Da li mame smrde? Mame ne smrde. One nit smrde nit mirišu.

Anđeo sa Zekom u naručju je pored Majke.

MAJKA - Da te nisam rodila, da te nisam dojila, da me majka nije prisilila na udaju, da me muž, tvoj otac nije prisilio da dam otkaz, ja bih danas bila ljudsko biće. Sve ste mi životne sokove isisali, ti, tvoja sestra, tvoj otac, moja majka i moj brat. Pojeli ste me.

ĆERKA - Dok bi mi to govorila, gledala bi me pravo u oči, mršava, drhtava, raščupana, nervozna, s polupopušenom cigaretom u ruci.

Nikad joj nisam rekla: »Jebi se, stara! Nisam ja od tebe tražila da me rodiš, zašto me nisi abortirala, nije abortus otkriće dvadeset prvog veka. Da si htela, da si samo htela, mogla si odjebati i moju nonu i mog oca i moju sestru i mene. Ko ti je branio? Zašto si me dojila, mogla si da mi daješ kravlje mleko, kravo drhtava!

ANĐEO - Zašto krava? Krave deluju malo tupo, ali nikada nisam videla nervoznu kravu. Krupne su, opuštene, osim kad im muva uđe u oko. Pogled na velika, puna vimena uvek me smiri.

ĆERKA - Moja majka zaista nikad nije bila krava. Nije me opuštala ni smirivala. Kad bih je pogledala, ukočila bih se od nelagode. A onda bih se osetila krivom. Zašto ja, zašto ja jedina na svetu ne volim svoju mamu? Svoju sam majku mogla da poljubim samo za rođendan i Novu godinu. Ja njoj suvi poljubac, ona meni poljubac u zrak pored mog obraza. A ja uopšte nisam bezosećajna. Postoje dve gospođe koje su trebale da budu moje mame. Gospođa Ana me zove *zlato moje* a gospođa Marica živi u Beogradu i uvek veselo cvrkuće u slušalicu kad čuje moj glas. Zašto mi one nisu mame? Njih ljubim čim ih vidim. Uz njih am opuštena i vesela. One misle da sam mlada i da je preda mnom još mnogo lepih godina. Moj muž je moja mama. On je najnežnije stvorenje na svetu. Sve su mame spomenici, patnice, one su nas rodile, one su nas dojile, često dojenje spominju i one koje nikad sisu nisu

izvukle, ja sam te rodila, ja sam te dojila, ja sam te odgojila, ila, ila, o rimi se radi. Ko su naše majke?

Scena 21

Starice pevaju šlager iz sedamdesetih. Gospođa im diriguje.

Kad je sunce na zapadu palo
Kad su želje ugasile dan
Moje srce još tad nije znalo,
Da će s tobom podeliti san.
Kad je noć, duga noć, skrila zvezde,
Kada grad tihim snom nemo spi,
Tad sam ja srela dve tople ruke
Tad sam znala da si pored mene ti.
Pričaj mi o ljubavi, glas tvoj neka bude tih
Nežne reči pričaj mi, kao drage pesme stih.

Andeo ljubi Ćerku. Ćerka ustaje sa škrinje na kojoj je sedela. Andjeo otvara škrinju. Iz nje vadi staru cicanu haljinu. Oblači Majku. Iz škrinje vadi i kese za đubre, napunjenu stvarima I jednu staru tašnicu.

ĆERKA - Majka me pre petnaestak godina nazvala.

MAJKA - Dođi po mene!

ĆERKA - Šta je u kesi? Đubre?

MAJKA - Jastuk i lekovi.

ĆERKA - Koliko misliš da ostaneš?

MAJKA - Nikad se više neću vratiti tvom ocu.

ĆERKA - Ti ćeš spavati na kauču, ja ću s mužem i Malom na podu.

MAJKA - Nabijaš mi osećaj krivice, mogu ja na pod, mada me strašno boli kičma.

ĆERKA - Mama, ako zaista misliš da odeš od njega, moraš da znaš – to košta petsto maraka mesečno. Zašto odlaziš od njega?

MAJKA - Ne mogu više, kćeri moja.

ĆERKA - Kćeri moja! Patetično.

MAJKA - Dosta mi je svega. Kad ti možeš da budeš srećna, mogu i ja.

ĆERKA - Tvoja sloboda mesečno košta petsto maraka. Prodaj kuću, kuću si dobila od svoje majke. On živi u tvojoj kući, a ne ti u njegovoj.

MAJKA - Kako si došla do te svote, petsto maraka je brdo novca, ja sam skromna, ne treba mi mnogo, odeću imam, malo jedem, jedem kao ptica, neću još dugo...

ĆERKA - Ne kažem da ćeš još dugo, ali možeš ti još dvadeset godina...

MAJKA - O čemu govoriš, dvadeset godina? Kćeri moja, nisi normalna.

ĆERKA - Koštaš petsto maraka. Sto pedeset maraka stan, ostalo režije, hrana, lekovi. Stara moja, sloboda nije jeftina. Ja da imam, možda bih platila tvoju slobodu.

ANĐEO - Majka je imala pravo na slobodu.

ĆERKA - Ali zašto sam joj ja morala da rešavam tehničke detalje? Koji ja to dug mami vraćam? S druge strane, ona jeste bila slaba ženica, koja nikad nije mogla da uzme svoj život u svoje ruke.

ANĐEO - Imaju li mame, slabe ženice, pravo da od svojih kćeri traže pomoć?

ĆERKA - Ja sam !

OTAC - Šta hoćeš?

ĆERKA - Ona je kod mene, za život joj treba petsto maraka mesečno. To ti ona poručuje, ne ja. Imaš dve penzije, daj njoj hrvatsku ili će prodati kuću u kojoj živiš. Ja nemam ništa s tim, ja sam samo glasnik. Razmisli, dobro razmisli.

OTAC - Pičko, ni ti ni ona kurva nećete mene ucenjivati. Ne dam joj ni pare. Seti se kakva ti je mater bila kad si bila dete. Ja sam čitav život radio. A ona pila. Kopao sam, lovio ribu, sadio cveće, cepao drva, sve da bi se ti školovala, a ona mogla da

spava do deset. Da nije bilo tvoje none, ti ne bi dočekala prvi rođendan. Umrkla bi od gladi. Ako joj nisam bio dobar, zašto nije pre otišla? Ako tebi nisam bio dobar, zašto se nisi bunila? Nikad nisi rekla 'ne'. Ja te nisam ni na šta prisiljavao. Nikad te nisam tresnuo otkako si odrasla. I tebi i njoj je godinama sve odgovaralo, a onda si prvo otišla ti, sad i ona. Zašto si otišla? Odjednom. Preko noći. A ujutro ništa nisi rekla. Jesi li išta rekla, da li si se bunila, kurvo!

ĆERKA - Jebi se! Ti znaš, ti dobro znaš, ti vrlo dobro znaš da kuća u kojoj živiš nije tvoja, ti dobro, dobro znaš da je kuća u kojoj živiš njena, ti znaš, ti vrlo dobro znaš da sam ja krv tvoje krvi i meso tvoga mesa. Ja ću prodati kuću i tebe u njoj. Prodala sam kuću i njega u njoj.

ANĐEO - Baš si bila hrabra I odlučna pre ptnaest godina! A onda?

ĆERKA - A onda... Drhtavi glas u slušalici. Molećiv, bolećiv, star, nemoćan.

OTAC Jesi li to ti?

ĆERKA - Ja sam. Plakao je. Jecao. Cvilio. Pre petnaest godina. Čitav sam život čekala taj trenutak. On će plakati, cviliti, gmizati, puzati, moliti, preklinjati, drhtati, a ja ću ga čizmom tresnuti u lice, petom mu razmrskati glavu, iskopati vrhom cipele oko, šutnuti ga u jaja, nahuškati na njega pse...

OTAC - Daću penziju, davaću petsto maraka mesečno, daću unapred za godinu dana, ja sam siroti starac, gde ću, kako ću, kuda ću? Kćeri moja, kćeri moja?

ĆERKA - Ti mene očigledno ne poznaješ, ne znaš ko sam, kad sam rekla da ću prodati kuću želela sam da ti kažem da ću prodati kuću, ništa više ni manje od toga. Ako želiš da još neko vreme, neko kratko vreme provedeš u toj kući, nazovi svog novog gospodara. Odjebi, stari, ko te jebe! Prodala sam kuću! Marš napolje!...A odjebi i ti, majčice! Izađi iz pelena, ili ću te istresti kod prvog kontejnera! Prestani da glumiš kako te sve boli, kad su mi doktori rekli da te ništa ne boli.

Scena 22

(telefon)

MAJKA - Opet sam sanjala isti san.

ĆERKA - Šta si sanjala, mama?

MAJKA - Sanjala sam da mi mama čupa kosu. Cele noći mi je mama čupala kosu, a ja sam plakala.

ĆERKA - Mora da je dobar osećaj probuditi se iz takvog strašnog sna, pa videti da mame više nema.

Scena 23

ĆERKA - Moja me majka nikad nije udarila. Nikad. Pa ipak, retko bih joj prilazila, jer sam tu ženu gledala kao da je tuđa majka... Kako razgovarati s majkom koju ne voliš? Ona je bila žrtva. Ko sam ja? Šta sam ja?

Scena 24

U prodavnicu anđela ulazi žena glave pokrivena šarenom svilenom maramom. Tamne naočare, mršavo lice, tanke usne, tamnocrveni ruž..

ROĐENA - Nisi me očekivala?

ĆERKA Ne.

ROĐENA - Rekli su da ću hemoterapiju primiti popodne, slobodna sam nekoliko sati. Nisam znala kuda bih, nije mi se ostajalo u bolničkom kafiću ni raspravljalo sa 'kolegama' koliko kome još preostaje.

ĆERKA - Ne preteruj. Nitko od nas pojma nema koliko nam je ostalo. Hoćes kafu, čaj?

ROĐENA - Nemoj, hvala.

(Vadi cigarete iz zelene torbice.)

ĆERKA - Nisi normalna, ti stvarno nisi normalna.

ROĐENA - Šta želiš da mi kažeš, ako budem pušila dobiću rak?

ĆERKA - Zašto ne prestaneš, pušenje ti sigurno ne pomaže. Ovde se ne puši, mogli bi nam izgoreti anđeli.

ROĐENA - Nema šanse, kako može da izgori prostor toliko ispunjen srećonoscima.

ĆERKA - Biraj, uzmi anđela koga hoćeš, ovaj nosi sreću u ljubavi. Da verujem u anđele njega bih odnela kući.

ROĐENA - Juče popodne pokušavala sam nekako da zaspim, zalepila sam morfijum na leđa, ništa drugo ne pomaže, a on je baš kad sam tonula u san krenuo maljem da lupa po komadu lima. Rekao mi je da se posle podne ne spava.

ĆERKA - Pusti ga, kad ozdraviš sve će biti drugačije, samo ćeš tresnuti vratima i otići.

ROĐENA - Kuda?

ĆERKA- Možeš da radiš kod mene, unajmiš mali stan, kirije su niže, ova kriza ima i svoju dobru stranu.

ROĐENA - Ima, svi traže anđele. (*Smeje se.*)

ĆERKA - Drago mi je da ti je bolje.

ROĐENA - Juče sam mu spremila pržene škarpine, one iz leda.

(Zakašlje se.)

ĆERKA - Ovde nećeš pušiti.

ROĐENA - Podsećaš me na njega.

ĆERKA - Na njega, na koga njega? Na njega muža, ili na njega oca?

ROĐENA - Na muža. Jednom me trideset dana držao zaključanu u podrumu, bez cigareta. Smela sam samo na pišanje i kakanje. Ubijaš se, rekao je.

ĆERKA - Ko mu je kuvao?

ROĐENA - Ne znam. On i ja pre deset meseci sreli smo se ispred bara.

ĆERKA - Ko on? On otac ili on muž?

ROĐENA - On otac. Čuo je da sam bolesna, rekao mi je: 'U moj grob leći nećeš.'

ĆERKA - To ti je rekao? On stvarno nije normalan!

ROĐENA - Dobro jutro, Margareta.

ĆERKA - Šta si mu odgovorila?

ROĐENA - Rekla sam mu: više ti nikad, nikad, nikad neću spremi njoke sa šljivama. Baš me razljutio.

ĆERKA - Ima Boga, sad on tamo leži pod debelom pločom, a vidi nas.

ROĐENA - Da, a vidi nas.....Sećaš li se njegovog mirisa?

ĆERKA - Ne. Sve sam zaboravila.

ROĐENA - Kako je ona?

ĆERKA - Predobro, ali stalno zapomaže. Boli, boli, boli.

(MAJKA - Boli, boli, boli...)

ĆERKA - Bole je laktovi.

ROĐENA - Laktovi?

ĆERKA - Laktovi.

ROĐENA - Glumica.

ĆERKA - Glumica.

ROĐENA – Ja mislim da sam u ovoj našoj porodičnoj podeli ipak bolje prošla.

Rođena u torbicu stavlja upaljač, cigarete, ustaje. Ćerka joj pruža anđela sa crvenim krilima.

ROĐENA-Ljubav?

Dve sestre dugo se gledaju. Obe istovremeno prislone dlanove na usne a zatim se dodirnu rukama I čvrsto isprepletu prste. Poljubac pozrav iz detinjstva.

Scena 25

(dom)

ĆERKA - Videla sam ti kćer. *(Zlobno)*

MAJKA - Kako je ona?

ĆERKA - Umire.

MAJKA - Baš umire?

ĆERKA - Baš umire.

MAJKA - Samo ti nemoj previše da se uzrujavaš, ako se tebi nešto dogodi...

ĆERKA - Ako se meni nešto dogodi...

MAJKA - Pojela sam zeleno i šetala oko ustanove.

GOSPOĐA - Nije, laže, ceo dan u krevetu ječi: 'boli, boli, boli'...A mogla bi da skakuće ko veverica.

ĆERKA - Ako je vidim, da li ću je pozdraviti?

MAJKA - Ti odluči.

ĆERKA - Ona umire!

MAJKA - Tvoja sestra je i u vreći bila lepotica. Ti nikad nisi imala ukusa. Kad ćeš se pomiriti s godinama, sve me boli, zašto smrt ne dođe po mene?

ĆERKA-Ćerka ti umire!

MAJKA-Sanjala sam da je umrla Zeka. Zeka mi je rekla da je umrla, jer joj ti nisi davla peršun.
Boli.Boli.Boli....

Scena 26
(dom)

ĆERKA - Stalno kuka boli, boli, boli...

GLAVNA - Gospođo, mi je posmatramo 24 časa. Sve sobe su pokrivene kamerama i mikrofoni. Njeno lice je potpuno opušteno, a čim joj neko priđe ona krene da jauče. Njeno telo nije u grču. Ne nasedajte, starci su ponekad izvrsni glumci. Gospođa se odlično oporavlja, malo je depresivna, insistira na mlevenoj hrani, ne jede samostalno, jede pet puta dnevno. Ne izlazi iz kreveta jer to ne želi, naše se negovateljice trude. Ovo je dodatni racun : sedamdeset eura za pelene, popodne je hodala – trideset eura, telefon... sveukupno..

MAJKA - Šta su ti rekli, kako mi je?

ĆERKA - Rekli su mi da si zdrava, da ti pelene ne trebaju, da u restoran možeš sama, u kupatilo možeš sama.

MAJKA - Kako si zločesta, kako si zločesta, kćeri moja. Da sam životinja, tresnuli biste me maljem po glavi ili ustrijelili. Zasto nisam životinja? Okreni me na bok.

Ćerka pokušava da okrene Majku, nerado je i nevešto dodiruje.

MAJKA - Ne dodiruj me! (*urla*) Ako ovo plaćaš onoliko koliko govore, zašto mi ne daju ništa za smirenje?

ĆERKA - Daju ti *Prozak*, treba mu nekoliko nedelja da...

MAJKA - Mene boli danas, svakog dana, svakog časa, zašto si tako bezosećajna, svetiš mi se, prepuštena sam ti na milost i nemilost, zašto mi nikad nisi oprostila, valjda sam okajala svoj greh nakon toliko godina?

ĆERKA O čemu pričaš?

MAJKA - Znaš ti o čemu pričam. Mozes li da mi oprostiš, kćeri moja? Oprosti mi. Oprosti mi. Oprosti!

Pojavljuje se Otac.

Scena 27

ĆERKA - Mogu li da joj oprostim?

ANĐEO - Nisi ti jedina ćerka na svetu koju je tata previše voleo.

ĆERKA - Imala sam dvanaest godina kad me je pomilovao po sisicama, pa pustio.

ANĐEO - Zasto ga nikad nisi odgurnula, šutnula, ugrizla za ruku, vrisnula?

Zašto nisi rekla Ne!

Jesi li rekla sestri?

Zašto si ćutala?

Zašto nisi sve ispričala mami?!

Scena 28

Hor starica peva- Rodila nas majka

Odakle nam oči?
 Rodila ih majka.
 Odakle nam uši?
 Rodila ih majka.
 Odakle nam ruke?
 Rodila ih majka.
 Sve na svetu rodila je majka.
 Leti pesmo oko sveta
 Lepa, lepša nego bajka.
 Nema deteta ni cveta,
 Nema dok ne rodi majka.
 U svom životu ja sam sreća
 Mnoge, mnoge dobre žene,
 Al je samo jedna majka
 Htela da rodi baš mene.
 Moja mama, lepa mama,
 Samo jedna, jedna mama...
 Blago vama blago nama

Dok traje pesma Anđeo otvara škrinju. Iz nje vadi cicanu haljinu. Majka ustaje iz kreveta. Anđeo joj pomaže da skine spavaćicu i obuče haljinu. Zatim joj daje tiganj i viljušku. Rođena postavlja sto. Za stolom je otac. Na stolu su beli luk, francuski hleb, belo vino, masline. U scenama koje slede su starice koje pletu, heklaju, vezu i posmatraju.....

Scena 29

ANĐEO Ovog časa u svakom delu kugle zemaljske na stotine hiljada očeva siluje svoje kćeri, ili ih bar drapa.

Gde su, gde su, širom sveta, majke, dok očevi siluju kćeri u svom i bračnom krevetu? Majke kuvaju ručak, peru veš, brišu prašinu u dnevnom boravku, piju, čiste klozet, prave fil za kolače. Ćute, jer se boje? Čega se boje? Da ih muž i otac njihove kćeri i silovatelj njihove kćeri ne ubije? Ko je ženama tih muževa i majkama tih kćeri rekao da je njihova smrt gora od onoga što se njihovim kćerima dešava?

Gde su naše majke, zašto ćute. Tate jebači, tate silovatelji, tate nasilnici, zločinci u ratu, ubice majki i ćerki u miru, tate, tate, tate! A mame!

Anđeo razmešta krevet u kojem je do ove slike ležala Majka. Otac leže u njega.

MAJKA - On je u sobi, odnesi mu novine.

ĆERKA - Zašto mu ih ti ne odneseš?

MAJKA - Imam prljave ruke.

ĆERKA - Uzela sam novine i ušla u sobu. Ležao je na krevetu. Ja osamnaest, on četrdeset osam. Povukao me nežno i legao na mene svom težinom. Koliko je trajalo dahtanje? Drhtanje. Hroptanje. Pa hropac. Tri minuta? Trideset minuta? Trista minuta? Ništa nisam čula osim cvrčanja riba na tiganju. Kad sam izašla iz sobe videla sam majčina leđa.

Stajala je za štednjakom... Nisam povraćala, nisam se tresla, nisam plakala. U predvečerje sam otišla od kuće. Sestra je ostala.

Rođena škripi nožem po praznom tanjuru.

ANĐEO - U svakom dokumentarcu o životinjama, o mačkama govorim, mama mačka skriva mlade mačiće pred tatom koji ih želi ili pojesti ili udaviti da bi mamu mogao opušteno jebati. U svakom dokumentarcu o velikim i malim mačkama mama mačka seli svoje mačiće, čuva ih, zna da je tata neprijatelj. A zna li to naša mama?

ĆERKA - Ona bi morala znati. Pa ipak, nije nas zgrabila zubima za vrat, ni sestru ni mene, nije nas sakrila. Zašto naše mame nisu mačke kad naše tate jesu mačci?

MAJKA - Moja majka više je volela svog sina nego mene. On je u školi bio loš, ali ga je poslala na školovanje u Italiju. Uvek me je tukla. Papučom, štapom, šibom, čupala mi je kosu, ispisala me iz škole posle petog razreda.

‘Boli me glava’, rekla je tvoja nona mojoj učiteljici, ‘neko mora da brine o meni kad me zaboli glava.’ Imala sam pet godina kad sam išla od kuće do kuće i gospođama u vilama nosila mleko i jaja. Imala sam petnaest godina kad sam otišla u partizane. Imala sa devetnaest kad sam nastavila školovanje i postala direktorka vrtića. Da me majka nije prisilila na udaju, da me tvoj otac nije prisilio da dam otkaz nakon drugog porođaja, da vas nisam rodila, da vas nisam dojila, dojila, svet bi bio moj.

Mene nikad nisu zanimali muškarci. Zapamti, nikad, nikad, nikad nisam volela tvog oca, nikad i nikad.

ĆERKA - Super, stara. Nikad te nisu zanimali muškarci, nikad i nikad. Pa ipak si se najmanje dva puta u životu tucnula. Zašto? Da ugodiš svojoj majci? Da ugodiš ljudima? Da, jebući se protiv svoje volje, postaneš normalna? A šta je sa mnom i sa sestrom?

MAJKA -Nikad nisam volela tvog oca.

ĆERKA - Čudno! Niste razgovarali, dnevno biste razmenili dve-tri reči, pa ipak on ti je godinama svako jutro kupovao *francuza*.

MAJKA - Volela sam samo taj hleb.

ĆERKA - Od mog oca koga si mrzela ipak si tražila uslugu.

ĆERKA - A ti koji o mojoj majci preda mnom nikad nisi rekao ni jednu lepu reč!
Ko ste vi? Ko su ovi ljudi?

ANĐEO - Tvoji otac i majka.

ĆERKA - Kad si počela da piješ, mama?

MAJKA - Zločesta si. To je bolest kao i svaka druga. I moj je tata bio bolestan. Izvukla sam se bez lekova, doktorica mi je rekla: vi ste pametna žena, vama to ne treba, nikad u životu nisam videla tako pametnu ženu, vi samo morate sebi reći, "Piću sutra". I ja sam sebi rekla, piću sutra, i danas sebi govorim piću sutra, ne pijem već sto godina. Piću sutra.

ĆERKA-Prestala si kad je meni bilo dvadeset.

MAJKA- Ti si zlopamtilo, alkoholizam je bolest, ne porok.

Majka sedi na škrinji, Ćerka joj prilazi I seda pored nje.

ĆERKA- Sećam se, izašla si iz kuće, pijana, rekla si da se ideš obesiti! Nona me drži za ruku. Bura dere. Tražimo te po konobama. Otvaramo vrata konoba. Palimo sveću. Gledamo u kuke na plafonu. Visiš? Ne visiš. Visiš? Ne visiš. Ne visiš...Ti ležiš u kanalu pijana. Tanke ruke, tanke noge. Nona je ljuta i srećna što si živa.Nosimo te kući.

Anđeo iznad Majke i Ćerke. Obe ih grli. Rođena ih posmatra.

ANĐEO - Primorci su samozatajni ljudi. O njima se baš ništa ne zna. Slavonci vole kulen i tamburu, Dalmatinci blitvu i tužne pesme o papi, didi, staroj materi i staroj curi koja godinama čeka svog kapetana. Ko su Primorci? Nikad niko nije istražio zašto Primorke piju, bacaju se u bunar ili truju tabletama, i zašto Primorci ne govore o svojim pijanim ženama ili onima koje su skočile u bunar. Primorci su ćutljivi.

ĆERKA - Da više govore ja bih danas možda znala ko je bio moj otac, ko je bila moja majka.

ANĐEO - Tvoj otac i tvoja majka.

ĆERKA - A kakva sam ja majka? Kako mirišem svojoj ćerki?

Anđeo miriše Ćerku i ljubi je.

Scena 30

(dom)

Gospođa ukrašava prostor oko svog kreveta fotografijama najmilijih, svoje dece i unučića.

MAJKA - Sanjala sam da si mrtva i da ti mrtvoj Zeka po trbuhu skače. Kako je Zeka?

ĆERKA - Dobro je.

MAJKA - Pokrij me. Pokrij mi stopala.

(Ćerka je pokriva.)

MAJKA-Boli me pokrivač. Šta je tvoj muž našao u tebi?

ĆERKA - Šta je moj muž našao u meni?

GOSPOĐA - Meni je jako teško da spavam pored vaše mame, stalno jauče, boli, boli, boli. Ne mogu to više da izdržim, ni meni nije lako. Meni ćerka ne može da dođe jer ima dvoje male dece, ni sin mi ne može da dođe, radi u Italiji, znate da sam ja prodala stan da bih mogla ovde da ležim, a nemam mira, pare samo nestaju, pitam se što će biti sa mnom kad sve potrošim...

ĆERKA - Pomoći će vam deca.

MAJKA - Zašto me neko ne ubije! Reci im da mi nešto daju.

ĆERKA - Stara, smiri se. Reći ću.

MAJKA - Kada?

ĆERKA - Sad, ovoga časa.

MAJKA - Hvala ti, kćeri moja.

ĆERKA - Pomozite, molim vas, pomozite.

GOSPĐA- Pomozite!!!!

GLAVNA - Doktora nema, ja ne smem da joj dam ništa što joj nije propisano. Psihijatar je rekao da ulazi u fazu senilnosti.

ĆERKA - Molim vas dajte joj još nešto. Pomozite nam!

GLAVNA - Razgovaraću sa doktorom. Ne brinite. I nemojte da se vraćate kod nje, samo ćete je uznemiriti.

MAJKA- Ubij me....Ubij me!!!!!!

Scena 31

ĆERKA - Ubij me! Ne mogu da je poljubim, ne mogu da je zagrlim, ne mogu da je pomilujem po kosi.

ANĐEO - Smiri se, ona to od tebe i ne očekuje, Primorci su suzdržani ljudi, ne pokazuju svoja osećanja.

ĆERKA - Ja ovako više ne mogu, oteraće me u ludnicu.

ANĐEO - Možeš da joj se posvetiš dva minuta.

ĆERKA - Dva minuta!! Naš razgovor traje pedeset godina. Čitav je život slušam, ne mogu više.

ANĐEO - I ja tebe slušam čitav život pa šta mi fali. Psihijatri bi rekli: gledaš kako se ona gasi pa se bojiš smrti - kad ona ode, ti si na redu. Meni se čini da ti jednostavno želiš da ti stara što pre umre i skine ti se s leđa. Zbog toga se osećaš krivom. Priznaj sebi istinu, pa ćeš prodisati.

ĆERKA-U ovoj prastarjoj tašni, držala je sve svoje papire, stare račune, venčani list, staru zdravstvenu knjižicu, sve sam pobacala u smeće. Ostavila sam samo fotografije.

ANDJEO- Nije normalno da plačeš gledajući u staru tašnu.

ĆERKA-Pogledaj kako je lepa na ovoj slici.

ANDJEO- Oči joj blistaju.

ĆERKA-Ko zna zašto se smejala.

ANĐEO- Šta je mislila....U koga je gledala.

ĆERKA-Da je moja mama ostala ta žena, ja bih je volela. Da je ubila mog oca ja bih bila bolja.Ali ne, ona mi je poslala poruku 'Kćeri ko te jebe.Gledam svoju kožu, čuvam svoj duševni mir u flašama ruma'.

Scena 32

(dom)

MAJKA - Zašto ne mogu da umrem, imaš li neki odgovor?

ĆERKA - Mama, ti ne možeš da umreš jer nisi bolesna.

MAJKA - Prokleta bila!

ĆERKA - Šta si rekla?

MAJKA - Rekla sam, prokleta bila.

ĆERKA - Zašto mi to govoriš?

MAJKA - Zato što mi ne veruješ. Danas sam im pala u restoranu.

ĆERKA - Kako se to ponašaš?

MAJKA - Kako se ti ponašaš, hoću da idem kući!

ĆERKA - Kući?

MAJKA - Kući! Hoću da umrem kod kuće, u svom krevetu, hoću poslednji put da vidim Zeku.

ĆERKA - Mama, tebi treba nega i danju i noću.

MAJKA - Hoću da umrem, svi umiru osim mene.

ĆERKA - Ko je umro?

MAJKA - Svi su umrli, umrla je i Savka Dapčević Kučar. Umrla je Doris Dej. Vidi, otkazale su mi ruke, pipni mi prste... leđa me bole. Ja neću više da se suzdržavam, ja sam bila pristojna žena, zato mi se i sve ovo događa. Vrištaću, urlaću Čućeš me do groba!!

GOSPOĐA - Strašno! Ona je jako razmažena, premestiću se u drugu sobu. Pomozite !!!!

Gosoda I Ćerka dozivaju Glavnu.

ĆERKA - Mama mi je rekla da joj je danas u restoranu pozlilo.

GLAVNA - Pozlilo?

ĆERKA - Da, pala je i urlala od bolova.

GLAVNA - Nije pala, samo je kliznula iz ruku negovateljica, pokušali smo da je odvedemo u restoran da malo živne. U poslednje je vreme jako nemirna.

ĆERKA - Zašto?

GLAVNA - Zašto?

ĆERKA - Kaže da ima jezive bolove. Trnu joj prsti, jedno joj je oko stalno zatvoreno.

GLAVNA - Svi oni žele malo paznje, malo nežnih reči, poljubite je i pogladite po kosi, pa će sve proći, oni su kao deca.

ĆERKA - Mislite da bi trebalo da je očešljam?

GLAVNA - Vi toliko činite za nju, mi ćemo je očešljati, samo vi lepo idite kući i opustite se. Ništa njoj ne fali.

Scena 33

ANĐEO - Vрати se i očešljaj je! Čuješ li, vrati se. Zagrlj je! Ne razumem zašto je ne smire, i fantomski bol je bol. Stalno na televiziji slušamo kako je i bol bolest, kako bol treba ubiti, kako danas svi imaju pravo da čekaju smrt bez bola, samo stara urla od bolova i još ti za to plaćaš. Da sam na tvom mestu, otišla bih tamo i poslala ih u kurac.

ĆERKA - Moja majka plaća strašnu cenu za svoje zločine. Za pijane noći, za buljenje u prazno, za gledanje kroz mene dok

me otac mlatio. Ja bih morala da budem srećna žena. Moji anđeli su apsolutno najprodavanija roba u gradu. Ni jedna kuća ne sme biti bez anđela čuvara. Ja imam anđela čuvara. Ja sam srećna, srećna, srećna....

ANĐEO - Zašto onda plačeš?

ĆERKA -Ne mogu da joj oprostim.

ANĐEO - Ne možeš da joj oprostiš!? Idi poljubi je, makar posle toga crkla!

Scena 34

(dom)

Proslava rođendana, konfete, ogromna torta sa svećicama, šampanjac, baloni. Starice svečano obučene u najlepše haljine igraju i pevaju O bela čao! Gospođa duva svećice. Čerka sve to posmatra.

GOSPOĐA - Meni je danas rođendan.

ĆERKA Srećan vam rođendan.

GOSPOĐA - Hvala. Čerka mi je poslala tortu. Hoćete jedno parče?

ĆERKA - Hvala vam.

Ćerka uzima tanjirić sa tortomi i odlazi do kreveta u kome leži Majka. Seda na Gospođin krevet, jede i posmatra Majku.

Majka je mirna.

Pesma i muzika i veselje traju I traju. Glavna i donosi Ćerki šampanjac za decu.

GLAVNA - Hoćete?

ĆERKA - Možete li mi reći šta se s njom dešava?

GLAVNA - Kako to mislite?

ĆERKA - Nekako mi je slaba i tiha. Vi ste rekli da je depresivna i da ima fantomske bolove, sad je potpuno omamljena od lekova, možete li učiniti nešto da bude bez bolova i pri sebi?

GLAVNA - Morate biti strpljivi, vaša mama je dobro i biće još bolje...

Scena 35

(telefon)

Anđeo hrani Zeku.

GLAVNA - Gospođa je noćas dobila visoku temperaturu, četrdeset dva.

ĆERKA - Četrdeset dva, šta bi to moglo da bude, možda je dobila upalu pluća...

GLAVNA - Možda.

ĆERKA - Dolazim.

GLAVNA - Gospođi nije dobro, samo biste je uznemirili, mora na preglede, pa dođite popodne.

ĆERKA - Smrt. To je smrt. To može biti samo smrt. Što ako umre u bolnici sama, bez igde ikoga? Ne želim da mi majka umre kao pas.

Anđeo vadi Zeku iz kaveza i stavlja na rame.

Scena 36

(dom)

GLAVNA - Nije joj dobro. Trideset pet sa dva.

ĆERKA - Kako to?

GLAVNA - To je to.

ĆERKA - Šta je to?

GLAVNA - Morate biti hrabri - gospođa, čini mi se, odlazi. Napušta nas.

ĆERKA - Mama!! Mama, prepoznaješ li me, mama!

GLAVNA - Neverovatno, njeni su nalazi prava koma, snimili su joj pluća i otkrili metastaze na kostima, mora da je sve ovo vreme strašno, strašno, patila. Da li ste dobro?

ĆERKA- Dobro sam.

GLAVNA-Bledi ste gospodjo.

ĆERKA - Povratiću.

GLAVNA - Nećete, nećete, samo dišite. Dišite. Gospođo, smrt jeste odvratna ako čovek na nju gleda kao na nesto ružno. Vi ste samo puni predrasuda.

Glavna prekriva Majku belim čaršavom.

Scena 37

Majka leži prekrivena . Starice i sve žene koje su deo ove price, drže po ružu u ruci. Ćerka sedi na krevetu pored mrtve majke, otkriva je. Uspravlja je u sedeći položaj. Čvrsto je grli i miluje po obrazima, kosi.

ĆERKA - Mama, položićemo ti urnu u nišu s pogledom na more, mama, ti i ja ćemo tamo zajedno počivati u prahu. Ptice nisko lete, biće kiše. Lepa si, oči ti blistaju. Mama, tvoju sliku ću uramiti i držati među mojim anđelima.

Žene pevaju šlager iz sedamdesetih Nisam znala i polažu ruže na telo Majke. Anđeo stoji i posmatra prizor milujući Zeku, kao da miluje nečiju dušu.

*Nisam znala
Za čudnu reč svršetak
Da je tako tužna
Nisam znala
Za nežnu reč zauvek
Da je tako kratka
Nisam znala
Da smisao reči nikad
Tako dugo traje
Uvijek sam mislila da je život
Samo divan san
Nisam znala
Sve do sad
Šta je dobro ili zlo na svetu
Ja nisam znala ništa
Sve ovo znam tek danas
Danas kad više nisi tu.*

KRAJ

